

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **MARPER spol. s r. o.**, se sídlem 1. pětiletky 368/12, Horka nad Moravou, zastoupen JUDr. Vladislavou Rapantovou, advokátkou se sídlem Dukelská 4, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2019, č. j. 31 A 87/2019 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se v r a c í** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupkyně JUDr. Vladislavy Rapantové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce je spoluvlastníkem reklamního zařízení (bigboard) umístěného na pozemku parc. č. X v katastrálním území K. a povoleného jako stavba na základě rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice (stavebního úřadu) ze dne 10. 11. 2010 na dobu užívání 10 let. Žalovaný jako silniční správní úřad ve věcech silnic I. třídy vyzval žalobce výzvou ze dne 11. 2. 2019, č. j. KUŽL 24389/2019, podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pozemních

komunikacích“), k odstranění tohoto reklamního zařízení neprodleně, nejdéle do 5 pracovních dnů od doručení výzvy. V případě neodstranění zařízení žalovaný přikročí k jeho zakrytí a následně zajistí jeho odstranění a likvidaci na náklady žalobce. Výzva byla žalobci doručena dne 15. 4. 2019.

[2] Na uvedenou výzvu reagoval spoluvlastník reklamního zařízení společnost BigBoard Praha, a. s. vyjádřením ze dne 18. 4. 2019, v němž označil výzvu za nezákonnou a odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy ČR ze dne 8. 2. 2018 a vyjádření silničního správního úřadu ze dne 10. 9. 2009. K tomu žalovaný přípisem ze dne 14. 5. 2019 sdělil, že výzvu považuje nadále za platnou.

[3] Žalobce poté podal proti výše uvedené výzvě dne 12. 6. 2019 žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), již se domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Namítl, že reklamní zařízení bylo řádně zřízeno v souvisle zastavěném území obce v době před nabytím účinnosti zákona č. 152/2011 Sb., který změnil definici souvisle zastavěného území obce, což mělo za následek rozšíření silničního ochranného pásma. Dle jeho názoru tato novela nedopadá na stavby zřízené před 1. 7. 2011, povinnost odstranit jeho stavbu pro reklamu se tak na něj nevztahuje. Pro podporu svého závěru odkázal na stanoviska Ministerstva dopravy z roku 2016 a 2018.

II.

[4] Krajský soud shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že mezi stranami není sporné, že v době vydání stavebního povolení nebylo předmětné reklamní zařízení umístěno v silničním ochranném pásmu a do tohoto pásma zasahuje v důsledku změny definice souvisle zastavěného území obce provedené zákonem č. 152/2011 Sb. Sporné tak je, zda tato novela může být aplikována na reklamní zařízení zřízené v souladu s dosavadními právními předpisy. Krajský soud se za účelem tohoto posouzení zabýval vývojem právní úpravy a důvody, které vedly zákonodárce k přijetí právní úpravy eliminující reklamní zařízení v ochranném pásmu vybraných komunikací mimo souvisle zastavěné území obce. Na základě změn provedených zákony č. 152/2011 Sb. a č. 196/2012 Sb., a motivace zákonodárce k jejich přijetí dovodil, že na dotčené reklamní zařízení lze vztáhnout důsledky novely č. 152/2011 Sb. spočívající ve změně definice souvisle zastavěného území obce. Jedná se o obecně přípustnou nepravou retroaktivitu.

[5] Dále krajský soud provedl třístupňový test ústavnosti sporné nové právní úpravy, založený na postupném zkoumání splnění tří podmínek pro ústavněprávní akceptaci tohoto předpisu: vhodnosti (účelu), potřebnosti (nezbytnosti) a přiměřenosti. Uvedl, že nová právní úprava představuje přijatelný způsob, jak dosáhnout zamýšleného účelu, tj. zpřísnění regulace reklamních zařízení ve prospěch zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Vymezení silničního ochranného pásma nelze považovat za nepřiměřené či excesivní, nadto je v něm i podle nové právní úpravy umožněno umístění reklamních zařízení za určitých podmínek. Ocítlo-li se tedy předmětné reklamní zařízení na základě změny zákona o pozemních komunikacích od 1. 7. 2011 v silničním ochranném pásmu, měl žalobce požádat žalovaného o vydání povolení k jeho provozování dle § 31 zákona o pozemních komunikacích. Takové povolení však nikdy nebylo vydáno, pročez byl žalovaný povinen žalobce vyzvat k odstranění předmětného reklamního zařízení dle § 31

pokračování

odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud souhlasil se žalobcem, že důvodem pro vydání výzvy nebyly změny provedené zákonem č. 196/2012 Sb., a že v této části je odůvodnění výzvy vadné. Na její zákonnost to však nemělo vliv, protože žalovaný řádně zdůvodnil postup dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. S ohledem na cíle novelizace shledal krajský soud zásah spočívající ve výzvě k odstranění reklamního zařízení za legitimní a přiměřený.

III.

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Dle stěžovatele vycházel krajský soud nesprávně z toho, že reklamní zařízení zasahuje od účinnosti zákona č. 152/2011 Sb. do silničního ochranného pásma. Tato skutečnost nebyla ve věci zjišťována a prokazována. To vyvolává otázku, zda byly splněny podmínky pro aplikaci § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Z rozsudku pak není zřejmé, v čem krajský soud spatřuje umístění reklamního zařízení v rozporu s § 31 odst. 2, 3 nebo 5 zákona o pozemních komunikacích. Reklamní zařízení totiž bylo zřízeno a umístěno v souvisle zastavěném území obce na základě rozhodnutí stavebního úřadu. Zákon č. 152/2011 Sb. neměl přechodná ustanovení, tato je třeba nahradit výkladem. Dále stěžovatel poukazuje na faktické vady výzvy žalovaného, konkrétně chybné označení data jejího vydání a odkaz na přechodná ustanovení zákona č. 196/2012 Sb., který na věc nedopadá. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně požádal o to, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že k věci podal vyčerpávající stanovisko ve vyjádření k žalobě. S ohledem na kasační námitky doplnil, že jím vydaná výzva obsahovala zjevnou chybu v psaní, když namísto 11. 4. 2019, kdy byla výzva skutečně vyhotovena a odeslána stěžovateli, v ní bylo uvedeno 11. 2. 2019. Písařská chyba nemá na vlastní posouzení věci žádný vliv. Reklamní zařízení se přitom nepochybně nachází v silničním ochranném pásmu a stěžovatel je provozoval bez povolení silničního správního úřadu. Podmínky k postupu podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích tedy byly naplněny. To potvrzuje i judikatura správních soudů. Výzva byla dostatečně určitá a srozumitelná. Žalovaný souhlasí se závěrem krajského soudu, že přechodná ustanovení zákona č. 196/2012 Sb. na věc přímo nedopadají a v tomto směru bylo odůvodnění výzvy vadné, žalovaný však správně definoval ustanovení zákona, podle něhož postupoval, a ve vztahu k němu byla výzva řádně odůvodněna. Dále reprodukoval závěry krajského soudu. Tyto považuje za přesvědčivé a řádně zdůvodněné. Proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti stěžovatele.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Předmětem sporu je to, zda krajský soud správně posoudil otázku zákonnosti výzvy žalovaného k odstranění reklamního zařízení stěžovatele.

[11] Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném ke dni vydání výzvy žalovaného *[s]ilniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.*

[12] Stěžovatel namítá, že krajský soud vycházel z nesprávného předpokladu, že reklamní zařízení od účinnosti novely č. 152/2011 Sb. zasahuje do silničního ochranného pásma.

[13] Podle § 30 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích *[k] ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma.* Podle odst. 2 písm. b) se silničním ochranným pásmem pro účely tohoto zákona rozumí *prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy.*

[14] Podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném do novely č. 152/2011 Sb., souvisle zastavěným územím obce je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky: a) na území je postaveno pět a více staveb, b) mezi jednotlivými stavbami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých staveb (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy staveb, spolu se stranami upravených půdorysů staveb, tvoří území. Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy. Zákonem č. 152/2011 Sb. došlo s účinností od 1. 7. 2011 ke změně výše uvedené definice souvisle zastavěného území v písm. a) tak, že *na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí.*

pokračování

[15] Novela č. 152/2011 Sb. změnila definici souvisle zastavěného území obce uvedenou v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Touto novelou došlo ke změně vzájemného vztahu souvisle zastavěného území obce a ochranného pásma pozemní komunikace.

[16] Stěžovatel v žalobě nezpochybnil, že po změně definice souvisle zastavěného území obce v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích se již reklamní zařízení nenachází v souvisle zastavěném území obce. Veškerá jeho žalobní tvrzení se odvíjela právě od toho, že se reklamní zařízení „ocitlo“ mimo souvisle zastavěné území obce v důsledku novely č. 152/2011 Sb. Brojil totiž primárně proti tomu, že se vymezení souvisle zastavěného území obce dle uvedené novely na stavby pro reklamu zřízené před 1. 7. 2011 nevztahuje: *„Žalobce je přesvědčen, že veškerá reklamní zařízení, umístěná v souvisle zastavěném území obce přede dnem 01. 07. 2011 v souladu s veřejnoprávním titulem vydaným stavebním úřadem, která se následně formálně ocitla v silničním ochranném pásmu, jsou provozována v souladu se zákonem a nejedná se o nepovolená reklamní zařízení, která by měl jejich vlastník povinnost odstranit dle současného znění zákona o pozemních komunikacích.“* Krajský soud tedy nijak nepochybil, když považoval za nesporné, že předmětné reklamní zařízení zasahuje do silničního ochranného pásma po novele č. 152/2011 Sb. Sám stěžovatel tuto otázku předmětem sporu před krajským soudem nečinil a příslušnou námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu vznesl teprve v kasační stížnosti.

[17] Z mapových podkladů a fotografií založených ve správním spisu je nicméně zřejmé, že reklamní zařízení se nachází v území mimo zástavbu, což Nejvyšší správní soud ověřil rovněž z katastrální mapy veřejně přístupné na webových stránkách katastru nemovitostí (www.cuzk.cz). Dále tyto podklady svědčí o tom, že reklamní zařízení se nachází v bezprostřední blízkosti silnice. Co se týče konkrétní vzdálenosti reklamního zařízení od osy vozovky, dle rozhodnutí stavebního úřadu, které stěžovatel předložil k žalobě, je reklamní zařízení umístěno *„na pozemku parc. č. X v k. ú. K.; 16 m od osy silnice I/49; 3 m od západní hranice pozemku parc. č. X v k. ú. K. a 4 m od východní hranice pozemku X v k. ú. K.“* (důraz přidán). Nejvyšší správní soud tak považuje za spolehlivě zjištěný skutkový stav, že stěžovatelovo reklamní zařízení se nachází v silničním ochranném pásmu. Ostatně, stěžovatel ani nevznesl žádnou konkrétní námitku, proč podle jeho názoru předmětné reklamní zařízení nezasahuje do silničního ochranného pásma definovaného ve znění novely č. 152/2011 Sb.

[18] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nevymezil, v čem spatřuje rozpor provozovaného reklamního zařízení s § 31 odst. 2, 3 nebo 5 zákona. Uvedená ustanovení vymezují bližší podmínky, za nichž lze povolit zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu; dle pátého odstavce vydá rozhodnutí o povolení zřizovat a provozovat reklamní zařízení silniční správní úřad. Povolení je vydáváno na dobu určitou, nejdéle na dobu pěti let, a jsou v něm stanoveny podmínky zřizování a provozování reklamního zařízení.

[19] Argumentace stěžovatele se nicméně zcela míjí s nosnými důvody rozsudku krajského soudu. Tento totiž vůbec nezkoumal, zda je reklamní zařízení umístěno v rozporu s podmínkami vyplývajících z uvedených ustanovení. Předpokladem tohoto posuzování by totiž bylo vydání povolení ke zřízení a provozování reklamního zařízení

silničním správním úřadem. Takovým povolením však stěžovatel zjevně nedisponuje, neboť své právo umístit a provozovat reklamní zařízení odvozuje toliko z povolení vydaného stavebním úřadem dne 10. 11. 2010. Z obsahu spisu ani z tvrzení stěžovatele tedy nevyplývá, že by mu takovéto povolení příslušného silničního správního úřadu bylo vydáno. Jestliže však stěžovateli žádné povolení ke zřízení a provozování reklamního zařízení silničním správním úřadem vydáno nebylo, je jakékoliv zkoumání toho, zda byly splněny podmínky, za nichž lze zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu povolit, bezpředmětné. Krajský soud tedy nijak nepochybil, když se k této záležitosti nevyjádřil. Své rozhodnutí zřetelně založil na tom, že stěžovateli příslušné povolení silničním správním úřadem vydáno nebylo (viz body 22, 24 a 25), což ostatně stěžovatel ani nezpochybňuje.

[20] Skutečnost, že k vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích postačuje zjištění, že toto zařízení je umístěno v silničním ochranném pásmu bez příslušného povolení silničního správního úřadu potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2019, č. j. 4 As 356/2018 - 35: „*Ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích ve znění po výše uvedených novelách (novela č. 152/2011 Sb. a novela č. 196/2012 Sb., pozn. soudu) stanoví povinnost odstraňovat reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu, kterým nebylo příslušným silničním správním úřadem vydáno povolení podle § 31 odst. 1 téhož zákona, bez rozdílu. V poslední větě § 31 odst. 9 se navíc výslovně stanoví, že odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedena bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Skutečnost, že reklamní zařízení stěžovatele bylo zřízeno na základě souhlasu stavebního úřadu s provedením této stavby, proto nebrání vydání výzvy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.*“ (důraz přidán).

[21] Krajský soud pak stěžovateli podrobně vysvětlil, proč nelze považovat rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 11. 2010 pro další provozování předmětného reklamního zařízení od novely č. 152/2011 Sb. za dostatečné, byť doba užívání stavby byla povolena na 10 let. Poukázal na genezi právní úpravy v oblasti regulace umísťování a provozování reklamních zařízení na pozemních komunikacích nebo v silničním ochranném pásmu. Jeho závěru, že novelami zákona o provozu na pozemních komunikacích č. 152/2011 Sb. a č. 196/2012 Sb. došlo ke zpřísnění dané regulace s ohledem na posílení bezpečnosti silničního provozu, nelze ničeho vytknout. V této souvislosti lze ostatně poukázat i na obsáhlé posouzení veřejného zájmu na tom, aby pozornost řidičů nebyla nadměrně rušena reklamními zařízeními, které provedl Ústavní soud v nálezu ze dne 19. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17. Tyto změny zákona pak dle krajského soudu vyústily v současný stav, kdy je k provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu nezbytné povolení silničního správního úřadu bez ohledu na to, zda bylo reklamní zařízení povoleno stavebním úřadem. Proti tomuto závěru stěžovatel žádné konkrétní námitky nevznáší a Nejvyšší správní soud neshledává žádný důvod jej jakkoliv korigovat. Sám Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že existence souhlasu stavebního úřadu s umístěním reklamního zařízení nemá vliv na posouzení zákonnosti výzvy silničního správního úřadu podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích (kromě již citovaného rozsudku č. j. 4 As 356/2018 - 35, srov. dále rozsudky ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 252/2017 - 67, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016 - 84). Tento závěr aproboval rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 2732/18, když

pokračování

v bodech 14 a 15 konstatoval, že „[s]těžovatelka si musela být vědoma změny právní úpravy po nabytí účinnosti zákona č. 152/2011 Sb. a pro případ, že chtěla dále provozovat předmětná reklamní zařízení, jež se k 1. 7. 2018 (k 1. 7. 2011, pozn. NSS) ‘ocitla’ v silničním ochranném pásmu, měla požádat o povolení podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Pakliže tak neučinila, bylo její povinností reklamní zařízení odstranit. V tomto ohledu nelze výzvě silničního správního úřadu nic vytknout. Poukaz na vyjádření ministra dopravy, stejně jako tvrzení o nízké nehodovosti v příslušném silničním úseku, nemohou vyloučit použitelnost nové zákonné úpravy. Porušení vlastnického práva stěžovatelky podle čl. 11 odst. 1 Listiny nelze dovozovat z pouhé skutečnosti, že jí bylo v minulosti umožněno zřízení a provozování předmětných reklamních zařízení podle předchozí zákonné úpravy. Pokud zákonodárce respektoval ústavní omezení vztahující se k případným retroaktivním účinkům změn právní úpravy [k otázce přípustnosti nepravé retroaktivity viz blíže např. náleze ze dne 15. 9. 2015 sp. zn. Pl. ÚS 18/14 (N 165/78 SbNU 469; 299/2015 Sb.)], pak nic nebránilo tomu, aby změnil (případně i zpřísnil) zákonné podmínky, za nichž lze zřizovat a provozovat reklamní zařízení v blízkosti pozemních komunikací.“

[22] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel poukazuje na faktické vady výzvy. Těmito jsou uvedení chybného data vydání výzvy a odkaz na přechodná ustanovení zákona č. 196/2012 Sb. Je třeba poznamenat, že uvedenou námitku stěžovatel uplatnil poprvé až v řízení před Nejvyšším správním soudem, ač z ničeho neplyne, že by ji nemohl uplatnit dříve. Taková námitka je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Z procesní opatrnosti však Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto výtky stěžovatele vůči obsahu výzvy nemohou mít za následek její nezákonnost. Požadavky na obsah výzvy dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 As 397/2018 - 35. Zde uvedl, že „výzva musí jasně stanovit, komu je ukládána povinnost konat, v čem přesně tato povinnost spočívá, dokdy má být splněna a jaké mohou být následky jejího případného nesplnění.“ Těmito esenciálním obsahovým náležitostem přitom výzva žalovaného dostala. Byla adresována stěžovateli, přičemž v ní bylo vysvětleno, že se tak děje z důvodu zjištění, že je provozovatelem daného reklamního zařízení, které bylo identifikováno prostřednictvím označení pozemku, na němž se toto zařízení nachází. S odkazem na § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích mu výzvou byla uložena povinnost k odstranění tohoto reklamního zařízení a stanovena lhůta, v níž je nezbytné uloženou povinnost splnit a poučení o následcích spojených s neodstraněním předmětného zařízení. K výzvě byly současně přiloženy fotografie zařízení zajišťující ztotožnění předmětného zařízení tak, aby toto nemohlo být zaměnitelné s jiným. Výzva tedy byla formulována srozumitelným a jasným způsobem tak, aby byl stěžovatel schopen bez obtíží seznat, co je po něm vyžadováno, případně na ně jinak kvalifikovaně reagovat (což koneckonců učinil). Uvedl-li žalovaný ve výzvě chybné datum jejího vydání, nemohl být stěžovatel touto zjevnou chybou v psaní nijak dotčen na svých procesních právech, neboť lhůta pro splnění povinnosti odstranit reklamní zařízení byla stanovena ode dne doručení výzvy, nikoliv ode dne jejího vydání.

[23] Již krajský soud pak stěžovateli vysvětlil, že chybný odkaz žalovaného na přechodná ustanovení zákona č. 196/2012 Sb. v odůvodnění výzvy nemůže mít vliv na její zákonnost. Pro posouzení zákonnosti výzvy je totiž určující, zda byly nebo nebyly splněny podmínky pro postup dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 397/2018 - 35, právní úprava výzvy

k odstranění reklamního zařízení nevyžaduje, aby jejím obsahem bylo rovněž uvedení úvah, na jejichž základě správní orgán dospěl k závěru, že jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro její vydání. Výzva je toliko operativním nástrojem pro neprodlené zamezení zjištěného protiprávního stavu. Jejím vydání nepředchází žádné formalizované řízení. Nejedná se o rozhodnutí, jehož obsah, forma a náležitosti by byly stanoveny v § 67 - 69 správního řádu. Zákon předpokládá, že vlastník bude na výzvu reagovat faktickým úkonem a nepřipouští proti ní žádný řádný opravný prostředek. Vydá-li tedy správní orgán předmětnou výzvu, implicitně tím tvrdí, že se zabýval všemi zákonnými podmínkami a tyto považuje za splněné. Vyhodnocení, zda podmínky byly skutečně splněny nebo došlo ze strany správního orgánu k excesu, je již podstatou meritorního soudního přezkumu zákonnosti postupu dotčeného správního orgánu, jelikož zásahová žaloba je jedinou formou ochrany vlastníka reklamního zařízení.

[24] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[26] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu